

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)

den 13 januari 2021 *

”Begäran om förhandsavgörande – Brådskande mål om förhandsavgörande – Straffrättsligt samarbete – Europeisk arresteringsorder – Rambeslut 2002/584/JAI – Förfarande för överlämnande mellan medlemsstaterna – Artikel 6.1 och artikel 8.1 c – Europeisk arresteringsorder som utfärdats på grundval av en nationell rättsakt varigenom den eftersökte delgivits brottsmisstanke – Begreppet ’arresteringsorder eller något annat verkställbart rättsligt beslut med samma rättsverkan’ – Avsaknad av en nationell arresteringsorder – Följder – Effektivt domstolsskydd – Artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna”

I mål C-414/20 PPU,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Spetsializiran nakazatelen sad (Särskilda brottmålsdomstolen, Bulgarien), genom beslut av den 3 september 2020, som inkom till domstolen den 4 september 2020, i brottmålet mot

MM,

ytterligare deltagare i rättegången:

Spetsializirana prokuratura,

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Prechal samt domarna N. Wahl (referent), F. Biltgen, L.S. Rossi och J. Passer,

generaladvokat: J. Richard de la Tour,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

med beaktande av den hänskjutande domstolens ansökan av den 3 september 2020, som inkom till domstolen den 4 september 2020, att handlägga begäran om förhandsavgörande enligt förfarandet för brådskande mål enligt artikel 107 i domstolens rättegångsregler,

med beaktande av tredje avdelningens beslut av den 21 september 2020 att bifalla ansökan,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 11 november 2020,

* Rättegångsspråk: bulgariska.

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- MM, genom V.T. Bratoevska och T. Gincheva, advokati,
- Bulgariens regering, genom T. Tsingileva och L. Zaharieva, båda i egenskap av ombud,
- Spaniens regering, genom M.J. Ruiz Sánchez, i egenskap av ombud,
- Europeiska kommissionen, genom C. Ladenburger, I. Zalaguin och S. Grünheid, samtliga i egenskap av ombud,

och efter att den 9 december 2020 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 6.1 och artikel 8.1 c i rådets rambeslut 2002/584/JAI av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna (EGT L 190, 2002, s. 1), i dess lydelse enligt rådets rambeslut 2009/299/JAI av den 26 februari 2009 (EUT L 81, 2009, s. 24) (nedan kallat rambeslut 2002/584), samt artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan).
- 2 Begäran har framställts i ett brottmål mot MM, varvid giltigheten av den europeiska arresteringsorder som utfärdats mot MM har bestridits som grund för en begäran om omprövning av beslutet att hålla honom häktad.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

- 3 I artikel 1 i rambeslut 2002/584, med rubriken ”Skyldighet att verkställa en europeisk arresteringsorder”, föreskrivs följande:
  - ”1. Den europeiska arresteringsordern är ett rättsligt avgörande, utfärdat av en medlemsstat med syftet att en annan medlemsstat skall gripa och överlämna en eftersökt person för lagföring eller för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd.
  2. Medlemsstaterna skall verkställa varje europeisk arresteringsorder i enlighet med principen om ömsesidigt erkännande samt bestämmelserna i detta rambeslut.
  3. Detta rambeslut påverkar inte skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsliga principerna i artikel 6 [FEU].”
- 4 I artikel 6 i rambeslutet, med rubriken ”Fastställande av de behöriga myndigheterna”, anges följande:
  - ”1. Den utfärdande rättsliga myndigheten är den rättsliga myndighet i den utfärdande medlemsstaten som är behörig att utfärda en europeisk arresteringsorder enligt den utfärdande medlemsstatens lagstiftning.

2. Den verkställande rättsliga myndigheten är den rättsliga myndighet i den verkställande medlemsstaten som är behörig att verkställa den europeiska arresteringsordern enligt den verkställande medlemsstatens lagstiftning.

3. Varje medlemsstat skall underrätta rådets generalsekretariat om den, enligt sin nationella lagstiftning, behöriga rättsliga myndigheten.”

- 5 I artikel 8 i rambeslutet, med rubriken ”Den europeiska arresteringsorderns innehåll och form”, föreskrivs följande i punkt 1 c:

”En europeisk arresteringsorder skall innehålla följande uppgifter uppställda i enlighet med formuläret i bilagan:

...

- c) Uppgift om förekomsten av en verkställbar dom, en arresteringsorder eller något annat verkställbart rättsligt beslut med samma rättsverkan och som omfattas av artiklarna 1 och 2.

...”

- 6 Bilagan till rambeslut 2002/584 innehåller ett standardformulär för en europeisk arresteringsorder. I led b i formuläret, avseende ”[b]eslut på vilket arresteringsordern grundas”, hänvisas det i punkt 1 till en ”[a]rresteringsorder eller ett verkställbart rättsligt beslut med samma verkan”.

Bulgarisk rätt

- 7 Rambeslut 2002/584 införlivades med bulgarisk rätt genom Zakon za ekstraditsiata i evropeiskata zapoved za arest (lag om utlämning och om europeisk arresteringsorder, DV nr 46/05 av den 3 juni 2005) (nedan kallad ZEEZA). Artikel 37 i ZEEZA innehåller bestämmelser om utfärdande av en europeisk arresteringsorder som är näst intill identiska med bestämmelserna i artikel 8 i rambeslutet.
- 8 Det följer av artikel 56.1.1 i ZEEZA att åklagaren under brottsutredningen är behörig att utfärda en europeisk arresteringsorder mot den eftersökta personen. I detta skede av det straffrättsliga förfarandet finns det enligt den bulgariska lagstiftningen inte någon möjlighet för domstolarna att delta vid utfärdandet av en europeisk arresteringsorder eller att kontrollera arresteringsorderns giltighet – vare sig före eller efter utfärdandet.
- 9 Enligt artikel 200 i nakazatelno protsesualen kodeks (straffprocesslagen) (nedan kallad NPK), jämförd med artikel 66 i ZEEZA, kan en europeisk arresteringsorder endast överklagas till åklagarmyndighetens överinstans.
- 10 I artikel 71 i NPK regleras beslut om hämtning, vilket innebär att en person som misstänks ha begått brott ska hämtas för att ställas inför polisens utredningsorgan. Ett beslut om hämtning kan endast överklagas till åklagaren.
- 11 Delgivning av brottsmisstanke till en person som misstänks ha begått brott regleras bland annat i artikel 219 i NPK.
- 12 I artikel 219.1 i NPK stadgas att ”[o]m det föreligger tillräckliga bevis för att en viss person är skyldig ... ska utredningsorganet underrätta åklagaren härom och delge den berörda personen brottsmisstanke genom att utfärda ett dekret med den innebörden”. Ett sådant dekret utfärdas av utredningsorganet under åklagarens överinseende. Det framgår av artikel 219.4–219.8 och artikel 221 i NPK att syftet

med dekretet är att underrätta den misstänkte om de anklagelser som riktas mot vederbörande och att ge den misstänkte möjlighet att försvara sig. Ett sådant dekrets rättsverkan består inte i att den misstänkte ska frihetsberövas.

- 13 Utredningsorganets dekret om delgivning av brottsmisstanke kan inte överklagas till domstol utan endast till åklagaren. I artikel 200 i NPK föreskrivs nämligen att "[u]tredningsorganets dekret kan överklagas till åklagaren. Åklagarens beslut, som inte kan bli föremål för domstolsprövning, kan överklagas till åklagarmyndighetens överinstans, vars beslut inte kan överklagas".
- 14 Häktning av misstänkta innan åtal har väckts regleras av artikel 64 i NPK.
- 15 I artikel 64.1 i NPK föreskrivs att "[i]nnan åtal har väckts ska behörig domstol i första instans på begäran av åklagaren besluta om häktning".
- 16 En åklagare som överväger att inge en häktningsframställan ska bedöma huruvida villkoren enligt artikel 63.1 i NPK är uppfyllda och i sådant fall begära att den behöriga domstolen ska besluta att den misstänkte, när denne har delgetts brottsmisstanke, ska bli föremål för den mest ingripande tvångsåtgärden, det vill säga häktning.
- 17 Enligt artikel 64.2 i NPK kan åklagaren anta ett beslut om att den misstänkte ska frihetsberövas i högst 72 timmar, så att vederbörande kan ställas inför den domstol som är behörig att i förekommande fall besluta om häktning.
- 18 I artikel 64.3 i NPK föreskrivs att "[d]en behöriga domstolen ... utan dröjsmål ska pröva ärendet ... under medverkan av den misstänkte."
- 19 Enligt artikel 64.4 i NPK är domstolen behörig att pröva häktningsframställan och bedöma huruvida det finns skäl att häkta den misstänkte, varvid nämnda domstol antingen kan bifalla denna framställan, vidta en mindre ingripande åtgärd eller helt avstå från att vidta en processuell tvångsåtgärd mot den misstänkte.
- 20 I artikel 270 i NPK, med rubriken "Beslut rörande tvångsåtgärden och andra åtgärder som omfattas av domstolsprövning sedan åtal har väckts", föreskrivs följande:
  - "1. Fråga om omvandling av tvångsåtgärden kan prövas när som helst sedan åtal har väckts. Vid ändrade förhållanden kan en ny begäran avseende tvångsåtgärden inges till den behöriga domstolen.
  2. Den behöriga domstolen ska meddela sitt beslut vid offentlig förhandling.
  - ...
  4. Det beslut som avses i punkterna 2 och 3 kan överklagas ..."

Målet vid den nationella domstolen, tolkningsfrågorna och förfarandet vid domstolen

- 21 I Bulgarien inleddes ett straffrättsligt förfarande mot 41 personer misstänkta för att ha tillhört en kriminell organisation som ägnade sig åt narkotikahandel. Av dessa avvek 16 personer, däribland MM.
- 22 Genom dekret av den 8 augusti 2019, som antagits med stöd av artikel 71 i NPK, utfärdade utredningsorganet en efterlysning avseende MM, för att han skulle överlämnas till polisen. Detta dekret, som utfärdades av en polisutredare, verkställdes aldrig.

- 23 Genom dekret av den 9 augusti 2019 beslutade utredningsorganet, med åklagarens godkännande, att MM skulle delges misstanke om brott avseende hans deltagande i en kriminell narkotikahandelsorganisation. Eftersom MM hade avvikit delgavs detta dekret – vars rättsverkningar enligt den hänskjutande domstolen inte bestod i att MM skulle häktas utan enbart i att han skulle underrättas om de misstankar som riktades mot honom – endast den person som ex officio hade utsetts till hans ombud.
- 24 Den 16 januari 2020 utfärdade åklagaren en europeisk arresteringsorder avseende MM. Under rubriken ”Beslut på vilket arresteringsordern grundas”, i punkt 1 med underrubriken ”Arresteringsorder eller verkställbart rättsligt beslut med samma verkan”, hänvisades endast till det dekret av den 9 augusti 2019 varigenom MM delgivits misstanke om brott.
- 25 Den 25 mars 2020 anhängiggjordes målet vid den hänskjutande domstolen för prövning i sak.
- 26 Den 16 april 2020 begärde åklagaren att ett antal personer som hade avvikit skulle häktas, däribland MM. Vid offentlig förhandling den 24 april 2020 avvisade den hänskjutande domstolen denna begäran med motiveringen att det enligt nationell rätt inte var möjligt att besluta om häktning i den misstänktes utvägar.
- 27 Den 5 juli 2020 greps MM i Spanien genom verkställighet av den europeiska arresteringsordern av den 16 januari 2020. Den 28 juli 2020 överlämnades han till de bulgariska rättsliga myndigheterna. Samma dag ingav åklagaren en framställan om häktning av MM.
- 28 Den 29 juli 2020, efter en förhandling där MM var personligen närvarande och hördes, beslutade den hänskjutande domstolen att häkta honom.
- 29 Den 5 augusti 2020 överklagade MM häktningsbeslutet, varvid han bland annat gjorde gällande att den europeiska arresteringsorder som utfärdats mot honom var rättsstridig och yrkade att domstolen i andra instans skulle hänskjuta en begäran om förhandsavgörande till EU-domstolen.
- 30 Den 14 augusti 2020 slog domstolen i andra instans fast att MM fortsatt skulle hållas häktad, utan att pröva några frågor rörande de fel som den europeiska arresteringsordern eventuellt var behäftad med och ogillade yrkandet om att ett förhandsavgörande skulle inhämtas från EU-domstolen.
- 31 Den 27 augusti 2020 ingav MM, med stöd av artikel 270 i NPK, en ny ansökan till den hänskjutande domstolen, för att få till stånd en prövning av lagenligheten av häktningsbeslutet.
- 32 Vid offentlig förhandling den 3 september 2020 gjorde MM bland annat gällande att den europeiska arresteringsordern var rättsstridig och att den spanska rättsliga myndighet som verkställt den inte hade beaktat denna rättsstridighet eftersom MM hade samtyckt till att bli överlämnad till de bulgariska myndigheterna. MM gjorde därvid gällande att han inför den hänskjutande domstolen hade rätt att åberopa nämnda rättsstridighet, som enligt honom medförde att även beslutet att häkta honom var rättsstridigt. MM yrkade följaktligen att nämnda beslut skulle upphävas.
- 33 Mot denna bakgrund beslutade Spetsializiran nakazatelen sad (Särskilda brottmålsdomstolen, Bulgarien) att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till EU-domstolen:
- ”1) Ska artikel 6.1 i rambeslut 2002/584 tolkas så, att den utgör hinder mot nationell lagstiftning som innebär att en europeisk arresteringsorder, samt det beslut som ligger till grund för en sådan arresteringsorder, endast kan antas av åklagare, utan möjlighet för en domstol att delta i förfarandet eller ompröva dessa beslut, vare sig på förhand eller i efterhand?

- 2) Är en europeisk arresteringsorder som har utfärdats på grundval av ett dekret varigenom den eftersökta personen har delgivits misstanke om brott, varvid detta dekret inte innebär att personen i fråga ska frihetsberövas, förenlig med artikel 8.1 c i rambeslut 2002/584?
- 3) För det fall att den frågan ska besvaras nekande: Om en europeisk arresteringsorder har verkställts och den eftersökta personen har överlämnats, trots att en domstol inte har haft möjlighet att delta i utfärdandet av arresteringsordern eller pröva dess lagenlighet, och trots att arresteringsordern har utfärdats på grundval av ett nationellt beslut som inte innebär att den eftersökta personen ska frihetsberövas, ska då den eftersökta personen tillerkännas en rätt till ett effektivt rättsmedel inom ramen för samma straffrättsliga förfarande som låg till grund för utfärdandet av den europeiska arresteringsordern? Innebär rätten till ett effektivt rättsmedel att den eftersökta personen ska försättas i den situation som skulle ha förelegat om den aktuella överträdelsen inte ägt rum?"

34 Genom skrivelse av den 1 december 2020 underrättade den hänskjutande domstolen EU-domstolen om att beslutet att vidta en frihetsberövande åtgärd gentemot MM genom att häkta honom hade ändrats den 27 november 2020 och att denna åtgärd numera bestod i husarrest.

Förfarandet för brådskande mål

35 Genom handling som inkom till EU-domstolen den 4 september 2020 ansökte den hänskjutande domstolen om att begäran om förhandsavgörande skulle handläggas enligt det förfarande för brådskande mål som föreskrivs i artikel 107 i domstolens rättegångsregler.

36 Det kan inledningsvis konstateras att förevarande begäran om förhandsavgörande rör en tolkning av rambeslut 2002/584, som omfattas av de områden som avses i avdelning V – om ett område med frihet, säkerhet och rättvisa – i tredje delen av EUF-fördraget. Begäran kan således handläggas enligt det förfarande för brådskande mål som föreskrivs i artikel 23a i stadgan för Europeiska unionens domstol och i artikel 107 i dess rättegångsregler.

37 Vad för det andra gäller villkoret att målet ska vara brådskande, följer det av domstolens fasta praxis att hänsyn ska tas till den omständigheten att den berörda personen i det nationella målet är frihetsberövad vid tidpunkten för beslutet att begära förhandsavgörande, och att frågan om vederbörande ska vara fortsatt frihetsberövad är beroende av utgången i det nationella målet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 27 maj 2019, OG och PI (Åklagarmyndigheten i Lübeck och Zwickau), C-508/18 och C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, punkt 38, och dom av den 14 maj 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU och C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, punkt 99).

38 Såsom framgår av punkterna 21, 28, 31 och 32 ovan, är MM i förevarande fall misstänkt för att ha deltagit i en kriminell narkotikahandelsorganisation och det beslutades att han skulle häktas den 29 juli 2020. Den 27 augusti 2020 begärde MM, med stöd av artikel 270 NPK, att den hänskjutande domstolen skulle pröva huruvida det beslutet var lagenligt, och åberopade härvid att den europeiska arresteringsorder som utfärdats mot honom var rättsstridig.

39 Härav följer att vid tidpunkten för beslutet att begära förhandsavgörande var frågan huruvida MM fortsättningsvis skulle hållas häktad beroende av EU-domstolens avgörande, eftersom svaret på den hänskjutande domstolens frågor direkt skulle kunna påverka huruvida häktningsbeslutet skulle upphävas eller ej. Den omständigheten att den tvångsätgärd som MM är föremål för har ändrats till att nu ta formen av husarrest påverkar inte denna slutsats, eftersom även denna åtgärd avsevärt inskränker MM:s frihet.

- 40 Under dessa omständigheter beslutade domstolen (tredje avdelningen) den 21 september 2020, på grundval av referentens förslag och efter att ha hört generaladvokaten, att bifalla den hänskjutande domstolens ansökan om att begäran om förhandsavgörande ska handläggas enligt förfarandet för brådskande mål om förhandsavgörande.

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan

- 41 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida artikel 6.1 i rambeslut 2002/584 ska tolkas så, att för att fråga ska anses vara om en "utfärdande rättslig myndighet" i den mening som avses i denna bestämmelse, förutsätts att det finns möjlighet till domstolsprövning av beslutet att utfärda en europeisk arresteringsorder och det nationella beslut som ligger till grund för arresteringsordern.
- 42 I detta avseende har den hänskjutande domstolen uppgett att såväl det beslut att utfärda en europeisk arresteringsorder som är aktuellt i det nationella målet som det nationella beslut varigenom MM delgivits misstanke om brott, vilket ligger till grund för arresteringsordern, ska anses ha antagits enbart av åklagaren. Eftersom det i tillämplig nationell lagstiftning inte föreskrivs något rättsmedel mot dessa rättsakter anser den hänskjutande domstolen att det är nödvändigt att EU-domstolen uttalar sig om huruvida denna lagstiftning är förenlig med artikel 6.1 i rambeslut 2002/584.
- 43 Den hänskjutande domstolen har däremot inte ifrågasatt att åklagaren ska anses vara den utfärdande rättsliga myndigheten, i den mening som avses i artikel 6.1 i rambeslut 2002/584, mot bakgrund av de kriterier som EU-domstolen har uppställt för att en myndighet ska kunna anses ha denna ställning, det vill säga dels att myndigheten i fråga deltar i den straffrättsliga rättsskipningen, dels att myndigheten agerar på ett oavhängigt sätt då den utfärdar en europeisk arresteringsorder (se, för ett liknande resonemang, dom av den 27 maj 2019, OG och PI (Åklagarmyndigheten i Lübeck och Zwickau), C-508/18 och C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, punkterna 51 och 74, och dom av den 12 december 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg och Openbaar Ministerie (Åklagarmyndigheten i Lyon och Tours), C-566/19 PPU och C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, punkt 52).
- 44 Domstolen har således preciserat att det inte krävs att det kan ske en domstolsprövning av ett beslut att utfärda en europeisk arresteringsorder som antagits av en annan myndighet än en domstol för att denna myndighet ska kunna anses vara en "utfärdande rättslig myndighet" i den mening som avses i artikel 6.1 i rambeslut 2002/584. Ett sådant krav avser inte de stadgeenliga och organisatoriska regler som gäller för nämnda myndighet, utan förfarandet för att utfärda en sådan order, vilket ska uppfylla kravet på ett effektivt domstolsskydd (dom av den 24 november 2020, Openbaar Ministerie (Urkundsförfalskning), C-510/19, EU:C:2020:953, punkt 46 och där angiven rättspraxis).
- 45 Den omständigheten att det saknas möjlighet till domstolsprövning av ett beslut att utfärda en europeisk arresteringsorder som antagits av en annan myndighet än en domstol är däremot relevant för svaret på den första delen av den tredje frågan. Således kommer domstolen att undersöka vilka krav som måste vara tillgodosedda inom ramen för ett effektivt domstolsskydd när den besvarar den tredje frågan, om det visar sig att villkoren för att utfärda en europeisk arresteringsorder, samt det nationella beslut som ligger till grund för att en sådan arresteringsorder, enligt den utfärdande medlemsstatens nationella rätt inte kan bli föremål för domstolsprövning i den staten vare sig före eller efter det att den eftersökta personen har överlämnats.

46 Den första frågan ska således besvaras enligt följande. Artikel 6.1 i rambeslut 2002/584 ska tolkas så, att för att fråga ska anses vara om en ”utfärdande rättslig myndighet”, i den mening som avses i denna bestämmelse, förutsätts inte att det finns möjlighet till domstolsprövning av beslutet att utfärda en europeisk arresteringsorder och det nationella beslut som ligger till grund för arresteringsordern.

Den andra frågan

47 Den hänskjutande domstolen har ställt den andra frågan för att få klarhet i huruvida artikel 8.1 c i rambeslut 2002/584 ska tolkas så, att en europeisk arresteringsorder ska anses ogiltig om den inte grundar sig på en ”[nationell] arresteringsorder eller något annat verkställbart rättsligt beslut med samma rättsverkan” i den mening som avses i denna bestämmelse.

48 Det ska inledningsvis erinras om att systemet med en europeisk arresteringsorder grundar sig på principen om ömsesidigt erkännande, som i sin tur grundar sig på det ömsesidiga förtroendet mellan medlemsstaterna vad gäller de nationella rättsordningarnas förmåga att säkerställa ett likvärdigt och verksamt skydd för de grundläggande rättigheter som erkänns i unionsrätten och särskilt i stadgan (dom av den 1 juni 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, punkt 33 och där angiven rättspraxis).

49 Principerna om ömsesidigt erkännande och ömsesidigt förtroende, vilka ligger till grund för systemet med en europeisk arresteringsorder, vilar på den premissen att den europeiska arresteringsordern i fråga har utfärdats i enlighet med de minimikrav som uppställs för att den ska vara giltig, däribland de som föreskrivs i artikel 8.1 c i rambeslutet 2002/584. Ett rättsligt skydd på två nivåer saknas nämligen i princip i en situation där förfarandet för att utfärda en europeisk arresteringsorder inte föregås av något beslut från en nationell rättslig myndighet, såsom ett utfärdande av en nationell arresteringsorder, som den europeiska arresteringsordern grundar sig på (se, för ett liknande resonemang, dom av den 1 juni 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, punkt 57).

50 Mot denna bakgrund föreskrivs i artikel 8.1 c i rambeslut 2002/584 bland annat att den europeiska arresteringsordern ska innehålla uppgifter, uppställda i enlighet med formuläret i bilagan till rambeslutet, om förekomsten av en ”verkställbar dom, en arresteringsorder eller något annat verkställbart rättsligt beslut med samma rättsverkan och som omfattas av artiklarna 1 och 2” i rambeslutet. Dessa uppgifter ska anges under b) i formuläret i bilagan, med rubriken ”Beslut på vilket arresteringsordern grundas”, och under punkt 1 ska uppgifter lämnas om en ”[a]rresteringsorder eller [ett] verkställbart rättsligt beslut med samma verkan”.

51 Det ska erinras om att även om rambeslut 2002/584 inte innehåller någon exakt definition av begreppet ”arresteringsorder eller ... verkställbart rättsligt beslut med samma rättsverkan”, framgår det av domstolens praxis att detta begrepp i första hand avser en nationell rättsakt som är fristående i förhållande till beslutet om den europeiska arresteringsordern (se, för ett liknande resonemang, dom av den 1 juni 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, punkt 58).

52 Vad därefter gäller vad som ska förstås med begreppet ”rättsligt beslut”, har det slagits fast att detta begrepp avser samtliga beslut från de myndigheter som deltar i den straffrättsliga rättsskipningen i medlemsstaterna, med undantag för polismyndigheterna (dom av den 10 november 2016, Özçelik, C-453/16 PPU, EU:C:2016:860, punkt 33).

53 Vad slutligen gäller arten av den rättsakt som avses i artikel 8.1 c i rambeslut 2002/584 förhåller det sig så, att för att kunna omfattas av begreppet ”[nationell] arresteringsorder eller något annat verkställbart rättsligt beslut med samma rättsverkan” i den mening som avses i denna bestämmelse, måste den nationella rättsakt som ligger till grund för en europeisk arresteringsorder – även om rättsakten i fråga inte betecknas som ”nationell arresteringsorder” i den utfärdande medlemsstatens lagstiftning – ge upphov till likvärdiga rättsverkningar, det vill säga de verkningar som följer av en order om att eftersöka och gripa en person som är föremål för ett straffrättsligt förfarande, vilket även

generaladvokaten har påpekat i punkterna 90–93 i sitt förslag till avgörande. Detta begrepp avser således inte varje rättsakt som inleder ett straffrättsligt förfarande mot en person, utan endast sådana rättsakter som är avsedda att, genom en tvångsåtgärd, göra det möjligt att gripa personen för att vederbörande ska ställas inför en domstol för att kunna delta i förfarandet.

- 54 I förevarande fall framgår det av uppgifterna i beslutet om hänskjutande att den europeiska arresteringsorder som utfärdats mot MM grundades på åklagarens dekret om delgivning av brottsmisstanke av den 9 augusti 2019, och att ett sådant dekret endast syftar till att underrätta den berörda personen om de anklagelser som riktas mot vederbörande och att ge personen möjlighet att försvara sig genom att lämna förklaringar och inkomma med bevisning.
- 55 Som svar på en begäran om klarlägganden från EU-domstolen har den hänskjutande domstolen dessutom framhållit att utöver det beslut om hämtning som utfärdades av polismyndigheten den 8 augusti 2019 har ingen annan nationell arresteringsorder utfärdats mot MM. Den hänskjutande domstolen har bland annat uppgett att det inte har antagits något dekret med stöd av artikel 64.2 i NPK avseende MM.
- 56 Mot bakgrund av dessa omständigheter och förutsatt att de visar sig vara korrekta, vilket det ankommer på den hänskjutande domstolen att kontrollera, tycks den europeiska arresteringsorder som är aktuell i det nationella målet inte ha grundats på en nationell arresteringsorder eller ett verkställbart rättsligt beslut med samma rättsverkan, vilket strider mot kraven i artikel 8.1 c i rambeslut 2002/584, vilket i sin tur innebär att arresteringsordern är ogiltig.
- 57 Mot bakgrund av ovanstående överväganden ska den andra frågan besvaras enligt följande. Artikel 8.1 c i rambeslut 2002/584 ska tolkas så, att en europeisk arresteringsorder ska anses ogiltig om den inte grundar sig på en "[nationell] arresteringsorder eller något annat verkställbart rättsligt beslut med samma rättsverkan" i den mening som avses i denna bestämmelse. Detta begrepp avser nationella åtgärder som en rättslig myndighet vidtar för att eftersöka och gripa en person som är föremål för ett straffrättsligt förfarande, för att vederbörande ska ställas inför en domstol för att kunna delta i förfarandet. Det ankommer på den hänskjutande domstolen att pröva huruvida en nationell rättsakt varigenom den eftersökte delges misstanke om brott, såsom den rättsakt som utgör grund för den europeiska arresteringsordern i det nationella målet, ger upphov till sådana rättsverkningar.

Den tredje frågan

- 58 Den tredje frågan består av två delar. Genom den första delen söker den hänskjutande domstolen få klarhet i huruvida rambeslut 2002/584, mot bakgrund av rätten till ett effektivt domstolsskydd som garanteras i artikel 47 i stadgan, ska tolkas så, att för det fall att det saknas bestämmelser i den utfärdande medlemsstatens lagstiftning som ger möjlighet till domstolsprövning av de villkor under vilka en europeisk arresteringsorder har utfärdats av en myndighet som visserligen deltar i rättskipningen i denna medlemsstat men som inte är en domstol, gäller följande. När en talan har väckts för att bestrida lagenligheten av ett beslut om att låta en person sitta fortsatt häktad och vederbörande har överlämnats med stöd av en europeisk arresteringsorder som utfärdats på grundval av en nationell rättsakt som inte kan anses utgöra en "[nationell] arresteringsorder eller något annat verkställbart rättsligt beslut med samma rättsverkan" i den mening som avses i artikel 8.1 c i rambeslutet, varvid det till stöd för talan har åberopats en grund avseende att den europeiska arresteringsordern är ogiltig mot bakgrund av unionsrätten, är den nationella domstol där nämnda talan väckts behörig att göra en sådan giltighetsprövning. Genom den andra delen av denna fråga söker den hänskjutande domstolen klarhet i huruvida rambeslut 2002/584, mot bakgrund av rätten till ett effektivt domstolsskydd som garanteras i artikel 47 i stadgan, ska tolkas så, att för det fall att den nationella domstolen konstaterar att den europeiska arresteringsordern i fråga har utfärdats i strid med artikel 8.1 c i rambeslutet, av det skälet att den inte grundades på en "[nationell] arresteringsorder eller

något annat verkställbart rättsligt beslut med samma rättsverkan” i den mening som avses i den bestämmelsen, är nämnda domstol skyldig att försätta en person som suttit häktad sedan den verkställande medlemsstaten överlämnade vederbörande till den utfärdande medlemsstaten på fri fot.

Den hänskjutande domstolens behörighet att pröva den europeiska arresteringsorderns giltighet

- 59 Den hänskjutande domstolen har ställt den första delen av den tredje frågan för att få klarhet i huruvida den – när den inom ramen för en talan där MM har yrkat att häktningen av honom ska upphöra ska ta ställning till följderna av att den europeiska arresteringsordern verkställts – är skyldig att tillerkänna honom ett sådant effektivt domstolsskydd som krävs enligt artikel 47 i stadgan, eller om den tvärtom ska förklara sig obehörig att pröva frågan huruvida den europeiska arresteringsordern var giltig och ge MM möjlighet att väcka en ny talan för att erhålla ekonomisk ersättning.
- 60 Den hänskjutande domstolen har preciserat att när den ska pröva ett yrkande avseende att ett häktningsbeslut som antagits med stöd av artikel 270 NPK är rättsstridigt, har den enligt bulgarisk straffprocessrätt inte någon möjlighet att indirekt pröva giltigheten av vare sig en nationell eller europeisk arresteringsorder, eftersom den inte är behörig att pröva åklagarens beslut att utfärda en sådan order. En sådan order kan nämligen endast överklagas till åklagarmyndighetens överinstans.
- 61 I detta avseende har EU-domstolen redan slagit fast att när fråga är om förfaranden i samband med en europeisk arresteringsorder är det i första hand den utfärdande medlemsstatens ansvar att se till att den eftersökta personens rättigheter iakttas. Det ska därvid presumeras att denna medlemsstat respekterar unionsrätten och i synnerhet de grundläggande rättigheter som erkänns av denna rättsordning (dom av den 23 januari 2018, Piotrowski, C-367/16, EU:C:2018:27, punkt 50, och dom av den 6 december 2018, IK (Verkställighet av kompletterande straff), C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, punkt 66).
- 62 Det framgår även av domstolens praxis att systemet med en europeisk arresteringsorder innehåller två nivåer av skydd för de processuella rättigheter och grundläggande rättigheter som den eftersökta personen ska åtnjuta. Det rättsliga skyddet på den första nivån, det vill säga i samband med att det nationella rättsliga avgörandet – såsom en nationell arresteringsorder – antas, kompletteras nämligen av skyddet på den andra nivån, det vill säga i samband med att den europeiska arresteringsordern utfärdas, vilket kan komma att ske kort tid efter det att nämnda nationella rättsliga avgörande har meddelats (dom av den 12 december 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg och Openbaar Ministerie (Åklagarmyndigheten i Lyon och Tours), C-566/19 PPU och C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, punkt 59, och dom av den 12 december 2019, Openbaar Ministerie (Åklagarmyndigheten i Sverige), C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, punkt 38).
- 63 Vad gäller en åtgärd, såsom utfärdandet av en europeisk arresteringsorder, som kan begränsa den rätt till frihet som den berörda personen har, innebär detta skydd att ett beslut som uppfyller de krav som uppställs inom ramen för ett effektivt domstolsskydd ska meddelas på i vart fall den ena av dessa båda skyddsnivåer (dom av den 12 december 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg och Openbaar Ministerie (Åklagarmyndigheten i Lyon och Tours), C-566/19 PPU och C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, punkt 60, och dom av den 12 december 2019, Openbaar Ministerie (Åklagarmyndigheten i Sverige), C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, punkt 39).
- 64 Den andra skyddsnivån för den berördes rättigheter innebär särskilt att den utfärdande rättsliga myndigheten ska kontrollera att erforderliga villkor för att utfärda en europeisk arresteringsorder är uppfyllda och på ett objektivt sätt – med beaktande av samtliga omständigheter som talar till den berörda personens för- och nackdel – och utan att riskera att påtvingas yttre anvisningar, särskilt från den verkställande makten, ska pröva huruvida utfärdandet är proportionerligt (dom av den 12 december 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg och Openbaar Ministerie

(Åklagarmyndigheten i Lyon och Tours), C-566/19 PPU och C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, punkt 61, och dom av den 12 december 2019, Openbaar Ministerie (Åklagarmyndigheten i Sverige), C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, punkt 40).

- 65 Det ska dessutom erinras om att när behörigheten att utfärda en europeisk arresteringsorder enligt lagstiftningen i den utfärdande medlemsstaten tillkommer en myndighet som deltar i rättskipningen i den medlemsstaten men som inte är en domstol, så ska beslutet att utfärda en sådan arresteringsorder – bland annat vad avser frågan om beslutet är proportionerligt eller ej – i den medlemsstaten kunna överklagas till domstol på ett sätt som till fullo uppfyller de krav som uppställs inom ramen för ett effektivt domstolsskydd (dom av den 12 december 2019, Openbaar Ministerie (Åklagarmyndigheten i Sverige), C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, punkt 41 och där angiven rättspraxis).
- 66 Ett sådant överklagande av ett beslut att utfärda en europeisk arresteringsorder för lagföring som fattats av en myndighet som, samtidigt som den deltar i rättskipningen och åtnjuter det oberoende som krävs i förhållande till den verkställande makten, inte är en domstol syftar till att säkerställa att domstolsprövningen av detta beslut och av de nödvändiga villkoren för att utfärda en arresteringsorder, och särskilt av dess proportionalitet, uppfyller de krav som uppställs inom ramen för ett effektivt domstolsskydd (dom av den 12 december 2019, Openbaar Ministerie (Åklagarmyndigheten i Sverige), C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, punkt 42).
- 67 Det ankommer således på medlemsstaterna att se till att deras rättsordningar på ett effektivt sätt säkerställer ett domstolsskydd på den nivå som krävs enligt rambeslut 2002/584, såsom detta har tolkats i domstolens rättspraxis, med hjälp av de rättsmedel som de tillhandahåller och som kan skilja sig från ett system till ett annat (dom av den 12 december 2019, Openbaar Ministerie (Åklagarmyndigheten i Sverige), C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, punkt 43).
- 68 I detta sammanhang utgör införandet av en rätt att separat överklaga ett beslut att utfärda en europeisk arresteringsorder som fattats av en annan rättslig myndighet än en domstol endast en möjlighet i detta avseende (dom av den 12 december 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg och Openbaar Ministerie (Åklagarmyndigheten i Lyon och Tours), C-566/19 PPU och C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, punkt 65, och dom av den 12 december 2019, Openbaar Ministerie (Åklagarmyndigheten i Sverige), C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, punkt 44).
- 69 För det fall att den nationella rättsordningen innehåller processrättsliga regler som innebär att de villkor under vilka en europeisk arresteringsorder har utfärdats, däribland huruvida beslutet att utfärda arresteringsordern var proportionerligt eller ej, kan bli föremål för domstolsprövning i den utfärdande medlemsstaten – vare sig denna prövning sker före, samtidigt med eller efter utfärdandet – är således kravet på ett effektivt domstolsskydd uppfyllt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 december 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg och Openbaar Ministerie (Åklagarmyndigheten i Lyon och Tours), C-566/19 PPU och C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, punkterna 70 och 71, och dom av den 12 december 2019, Openbaar Ministerie (Åklagarmyndigheten i Sverige), C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, punkterna 52 och 53).
- 70 Rambeslut 2002/584 ger visserligen de nationella myndigheterna, i enlighet med medlemsstaternas processuella autonomi, ett utrymme för skönsmässig bedömning vad gäller på vilket sätt rambeslutets mål ska uppnås, bland annat vad gäller möjligheten att införa en rätt till en viss form av överklagande av beslut rörande en europeisk arresteringsorder (se, för ett liknande resonemang, dom av den 30 maj 2013, F, C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, punkt 52). Medlemsstaterna måste dock se till att de inte motverkar de skyldigheter som följer av rambeslutet, i synnerhet vad gäller den rätt till ett effektivt rättsligt skydd som rambeslutet vilar på.
- 71 Det ska även erinras om att medlemsstaterna och följaktligen deras domstolar, såsom framgår av artikel 51.1 i stadgan, är skyldiga att iaktta denna när de tillämpar unionsrätten, vilket är fallet när den utfärdande rättsliga myndigheten och den verkställande rättsliga myndigheten tillämpar nationella

bestämmelser som antagits för att genomföra rambeslut 2002/584 (dom av den 1 juni 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, punkt 34 och där angiven rättspraxis). Så måste även vara fallet när fråga är huruvida direkt eller indirekt domstolsprövning av ett beslut om en europeisk arresteringsorder ska anses vara effektiv.

- 72 När den utfärdande medlemsstatens processrätt inte tillhandahåller något särskilt rättsmedel som gör det möjligt att få till stånd en domstolsprövning av villkoren för att utfärda en europeisk arresteringsorder och huruvida beslutet att utfärda en sådan arresteringsorder var proportionerligt – vare sig före, samtidigt med eller efter utfärdandet – ska rambeslut 2002/584, mot bakgrund av rätten till ett effektivt domstolskydd som garanteras i artikel 47 i stadgan, tolkas så, att en domstol som ska meddela sitt avgörande i ett skede av det straffrättsliga förfarandet där den eftersökta personen redan har överlämnats, som en prejudiciell fråga måste kunna pröva huruvida villkoren för att utfärda den europeiska arresteringsordern var uppfyllda, för det fall att arresteringsorderns giltighet har ifrågasatts vid denna domstol.
- 73 Så är exempelvis fallet i en sådan situation som den som är aktuell i det nationella målet där den hänskjutande domstolen, inom ramen för en talan som syftar till att bestrida lagenligheten av ett beslut om häktning av en viss person, som en prejudiciell fråga ska pröva ett yrkande avseende lagenligheten av förfarandet för att utfärda en europeisk arresteringsorder mot denna person, och i synnerhet huruvida den europeiska arresteringsordern grundades på en ”arresteringsorder eller något annat verkställbart rättsligt beslut med samma rättsverkan” i den mening som avses i artikel 8.1 c i rambeslut 2002/584, eftersom förstnämnda arresteringsorder gjorde det möjligt att gripa personen och ställa denne inför domstol, samt att sedermera vidta en frihetsberövande åtgärd gentemot denne.
- 74 Mot bakgrund av ovanstående överväganden ska den första delen av den tredje frågan besvaras enligt följande. Rambeslut 2002/584 ska, mot bakgrund av rätten till ett effektivt domstolskydd som garanteras i artikel 47 i stadgan, tolkas så, att för det fall att det saknas bestämmelser i den utfärdande medlemsstatens lagstiftning som ger möjlighet till domstolsprövning av de villkor under vilka en europeisk arresteringsorder har utfärdats av en myndighet som visserligen deltar i rättskipningen i denna medlemsstat men som inte är en domstol, gäller följande. När en talan har väckts för att bestrida lagenligheten av ett beslut om att låta en person sitta fortsatt häktad och vederbörande har överlämnats med stöd av en europeisk arresteringsorder som utfärdats på grundval av en nationell rättsakt som inte kan anses utgöra en ”[nationell] arresteringsorder eller något annat verkställbart rättsligt beslut med samma rättsverkan” i den mening som avses i artikel 8.1 c i rambeslutet, varvid det till stöd för talan har åberopats en grund avseende att den europeiska arresteringsordern är ogiltig mot bakgrund av unionsrätten, är den nationella domstol där nämnda talan väckts behörig att göra en sådan giltighetsprövning.

Följderna för häktningen av den eftersökta personen av att den europeiska arresteringsordern befunnits vara ogiltig

- 75 Genom den andra delen av den tredje frågan söker den hänskjutande domstolen klarhet i huruvida den omständigheten att den europeiska arresteringsorder som är i fråga i det nationella målet har befunnits vara ogiltig ska leda till att MM ska försättas i den situation som skulle ha förelegat om den aktuella överträdelsen av unionsrätten inte hade ägt rum, vilket i förevarande fall skulle innebära att MM ska försättas på fri fot.
- 76 Enligt artikel 1.1 i rambeslut 2002/584 syftar systemet med en europeisk arresteringsorder till att en eftersökt person ska gripas och överlämnas för att, med hänsyn till målet med rambeslutet, det begångna brottet inte ska förbli ostraffat och för att nämnda person ska åtalas eller avtjäna det fängelsestraff som vederbörande dömts till (dom av den 6 december 2018, IK (Verkställighet av kompletterande straff), C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, punkt 39).

- 77 Härav följer, vilket även generaladvokaten har påpekat i punkterna 148 och 149 i sitt förslag till avgörande, att när den eftersökta personen har gripits och därefter överlämnats till den utfärdande medlemsstaten har den europeiska arresteringsordern i princip uttömt sina rättsverkningar, med förbehåll för de verkningar av ett överlämnande som uttryckligen föreskrivs i kapitel 3 i rambeslut 2002/584, och att det med hänsyn till de begränsningar som kännetecknar systemet med en europeisk arresteringsorder inte är möjligt att lägga en sådan till grund för ett beslut att hålla den eftersökta personen frihetsberövad i den utfärdande medlemsstaten.
- 78 I förevarande fall grundades häktningen av MM på ett beslut som antogs den 29 juli 2020 på begäran av åklagaren.
- 79 Det förhåller sig dessutom så, att i avsaknad av en harmonisering av villkoren för att besluta om häktning eller fortsatt häktning av en person som är föremål för ett straffrättsligt förfarande (se, för ett liknande resonemang, dom av den 19 september 2018, Milev, C-310/18 PPU, EU:C:2018:732, punkt 47, och dom av den 28 november 2019, Spetsializirana prokuratura, C-653/19 PPU, EU:C:2019:1024, punkt 28), är det endast på de villkor som föreskrivs i nationell rätt som den behöriga domstolen kan besluta om en sådan åtgärd och, i förekommande fall, avbryta åtgärden om den skulle finna att dessa villkor inte längre är uppfyllda.
- 80 För det fall att den nationella domstolen konstaterar att den europeiska arresteringsorder som legat till grund för överlämnandet av en person som sedermera häktats är ogiltig, medför således varken rambeslut 2002/584 eller artikel 47 i stadgan en skyldighet för nämnda domstol att försätta denna person på fri fot.
- 81 Följaktligen ankommer det uteslutande på den behöriga nationella domstolen att kontrollera huruvida en nationell frihetsberövande åtgärd har vidtagits mot den eftersökta personen och huruvida den har vidtagits i enlighet med den utfärdande medlemsstatens nationella rätt. Det ankommer dessutom på den behöriga nationella domstolen att mot bakgrund av den utfärdande medlemsstatens nationella rätt fastställa vilka följder som uppstår av att beslutet om häktning och sedermera fortsatt häktning av en person som är föremål för ett straffrättsligt förfarande inte grundades på en giltig nationell arresteringsorder.
- 82 Rambeslut 2002/584 ska, mot bakgrund av rätten till ett effektivt domstolsskydd som garanteras i artikel 47 i stadgan, följaktligen tolkas så, att för det fall att den nationella domstolen konstaterar att den europeiska arresteringsordern i fråga har utfärdats i strid med artikel 8.1 c i rambeslutet, av det skälet att den inte grundades på en "[nationell] arresteringsorder eller något annat verkställbart rättsligt beslut med samma rättsverkan" i den mening som avses i den bestämmelsen, är nämnda domstol inte skyldig att försätta en person som häktats sedan den verkställande medlemsstaten överlämnade vederbörande till den utfärdande medlemsstaten på fri fot. Det ankommer således på den hänskjutande domstolen att i enlighet med nationell rätt avgöra hur beslutet att hålla den eftersökta personen fortsatt häktad eller ej påverkas av att den aktuella europeiska arresteringsordern inte grundades på en sådan nationell rättsakt.
- 83 Av det ovan anförda följer att den tredje frågan ska besvaras enligt följande.
- Rambeslut 2002/584 ska, mot bakgrund av rätten till ett effektivt domstolsskydd som garanteras i artikel 47 i stadgan, tolkas så, att för det fall att det saknas bestämmelser i den utfärdande medlemsstatens lagstiftning som ger möjlighet till domstolsprövning av de villkor under vilka en europeisk arresteringsorder har utfärdats av en myndighet som visserligen deltar i rättskipningen i denna medlemsstat men som inte är en domstol, gäller följande. När en talan har väckts för att bestrida lagenligheten av ett beslut om att låta en person sitta fortsatt häktad och vederbörande har överlämnats med stöd av en europeisk arresteringsorder som utfärdats på grundval av en nationell rättsakt som inte kan anses utgöra en "[nationell] arresteringsorder eller något annat verkställbart rättsligt beslut med samma rättsverkan" i den mening som avses i artikel 8.1 c i

rambeslutet, varvid det till stöd för talan har åberopats en grund avseende att den europeiska arresteringsordern är ogiltig mot bakgrund av unionsrätten, är den nationella domstol där nämnda talan väckts behörig att göra en sådan giltighetsprövning.

- Rambeslut 2002/584 ska, mot bakgrund av rätten till ett effektivt domstolsskydd som garanteras i artikel 47 i stadgan, tolkas så, att för det fall att den nationella domstolen konstaterar att den europeiska arresteringsordern i fråga har utfärdats i strid med artikel 8.1 c i rambeslutet, av det skälet att den inte grundades på en "[nationell] arresteringsorder eller något annat verkställbart rättsligt beslut med samma rättsverkan" i den mening som avses i den bestämmelsen, är nämnda domstol inte skyldig att försätta en person som häktats sedan den verkställande medlemsstaten överlämnade vederbörande till den utfärdande medlemsstaten på fri fot. Det ankommer således på den hänskjutande domstolen att i enlighet med nationell rätt avgöra hur beslutet att hålla den eftersökta personen fortsatt häktad eller ej påverkas av att den aktuella europeiska arresteringsordern inte grundades på en sådan nationell rättsakt.

Rättegångskostnader

- ⁸⁴ Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tredje avdelningen) följande:

- 1) Artikel 6.1 i rådets rambeslut 2002/584/JAI av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna, i dess lydelse enligt rambeslut 2009/299/JAI, av den 26 februari 2009, ska tolkas så, att för att fråga ska anses vara om en "utfärdande rättslig myndighet" i den mening som avses i denna bestämmelse, förutsätts inte att det finns möjlighet till domstolsprövning av beslutet att utfärda en europeisk arresteringsorder och det nationella beslut som ligger till grund för arresteringsordern.
- 2) Artikel 8.1 c i rambeslut 2002/584, i dess lydelse enligt rambeslut 2009/299, ska tolkas så, att en europeisk arresteringsorder ska anses ogiltig om den inte grundar sig på en "[nationell] arresteringsorder eller något annat verkställbart rättsligt beslut med samma rättsverkan" i den mening som avses i denna bestämmelse. Detta begrepp avser nationella åtgärder som en rättslig myndighet vidtar för att eftersöka och gripa en person som är föremål för ett straffrättsligt förfarande, för att vederbörande ska ställas inför en domstol för att kunna delta i förfarandet. Det ankommer på den hänskjutande domstolen att pröva huruvida en nationell rättsakt varigenom den eftersökta delges misstanke om brott, såsom den rättsakt som utgör grund för den europeiska arresteringsordern i det nationella målet, ger upphov till sådana rättsverkningar.
- 3) Rambeslut 2002/584, i dess lydelse enligt rambeslut 2009/299, ska, mot bakgrund av rätten till ett effektivt domstolsskydd som garanteras i artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, tolkas så, att för det fall att det saknas bestämmelser i den utfärdande medlemsstatens lagstiftning som ger möjlighet till domstolsprövning av de villkor under vilka en europeisk arresteringsorder har utfärdats av en myndighet som visserligen deltar i rättskipningen i denna medlemsstat men som inte är en domstol, gäller följande. När en talan har väckts för att bestrida lagenligheten av ett beslut om att låta en person sitta fortsatt häktad och vederbörande har överlämnats med stöd av en europeisk arresteringsorder som utfärdats på grundval av en nationell rättsakt som inte kan anses utgöra en "[nationell] arresteringsorder eller något annat verkställbart rättsligt beslut med

samma rättsverkan” i den mening som avses i artikel 8.1 c i rambeslutet, varvid det till stöd för talan har åberopats en grund avseende att den europeiska arresteringsordern är ogiltig mot bakgrund av unionsrätten, är den nationella domstol där nämnda talan väckts behörig att göra en sådan giltighetsprövning.

Rambeslut 2002/584, i dess lydelse enligt rambeslut 2009/299 ska, mot bakgrund av rätten till ett effektivt domstolsskydd som garanteras i artikel 47 i stadgan om de grundläggande rättigheterna, tolkas så, att för det fall att den nationella domstolen konstaterar att den europeiska arresteringsordern i fråga har utfärdats i strid med artikel 8.1 c i rambeslutet, av det skälet att den inte grundades på en ”[nationell] arresteringsorder eller något annat verkställbart rättsligt beslut med samma rättsverkan” i den mening som avses i den bestämmelsen, är nämnda domstol inte skyldig att försätta en person som häktats sedan den verkställande medlemsstaten överlämnade vederbörande till den utfärdande medlemsstaten på fri fot. Det ankommer således på den hänskjutande domstolen att i enlighet med nationell rätt avgöra hur beslutet att hålla den eftersökta personen fortsatt häktad eller ej påverkas av att den aktuella europeiska arresteringsordern inte grundades på en sådan nationell rättsakt.

Underskrifter